

אשף החבלה

של אצ"ל

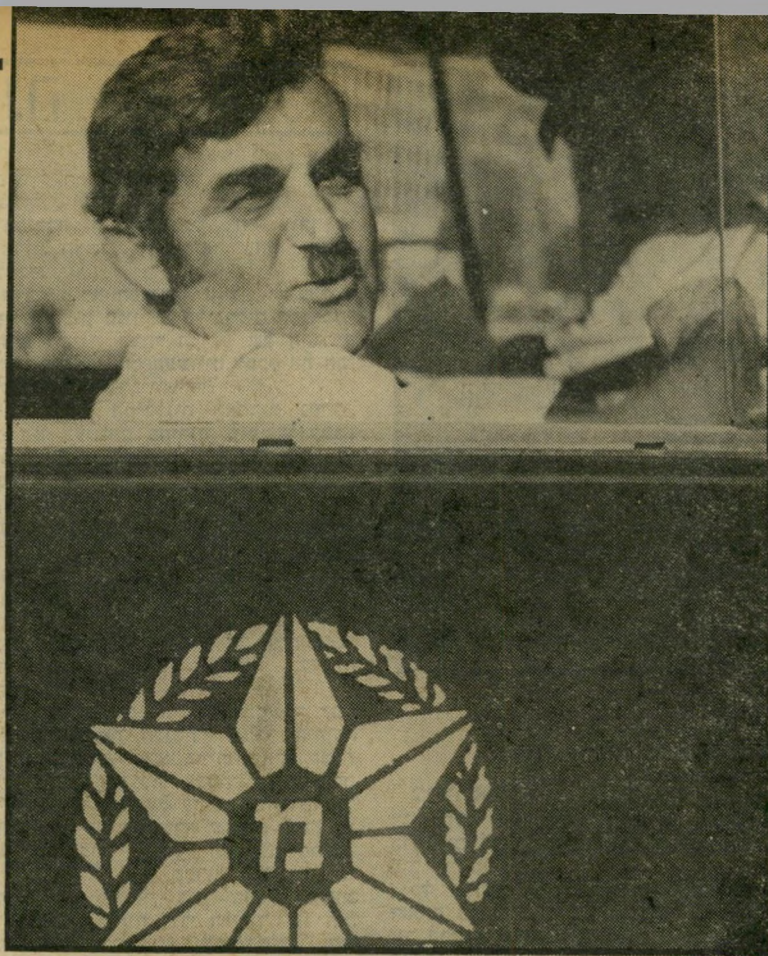
האיש שפוצץ את

המלך דויד

בכ"ח שכימט

הפך אלוף

נמלט מכלא

ישראלי וזייד דרכון

התקין הכיבוש

לשריפת אייכמן

הבריח נשק

לטרור פרטי

ידידי האהוב גידעו

אחד מעמודי-התווך במחלקת-המיבצעים של האצ"ל, והופקד על הטיפול בצדדים הטכניים של המחלקה. בראשית שנת 1945 הגיעה אל פאגלין ידיעה שבמחנה צבאי בריטי הצמוד לשדה התעופה בעקיר (עקרון) גצוי נשק רב. הוא ידע שממש באותה עת התגלה משא ומתן חשאי בין ההגנה, האצ"ל והלח"י בדבר הקמת "תנועת המרי", ברור היה לו שאין טעם להציע למטה האצ"ל לבצע פעולה כלשהי, הבעיקר לא פעולה בנושא רכישת נשק. פאגלין התברר חששו שפעולה כזאת תביא למסירת הנשק לידי ההגנה. בפגישה שערך פאגלין עם קומץ מידד-דיו ופיקדיו, אמר אחד מהם: "בגין אינו יודע חוכמת בנייתו מישמעת" ותשובתו של פאגלין היתה: "שטויות. מי כמדת יודע, כמה זקוקים אנו לאותו נשק. אלא - שהיום ידיו קשורות, נפעל על דעת עצמנו, לא בשם 'האירגון' וכאשר 'הנדרגה' תהיה בידנו, לא יוכיח אותנו המפקד על המעשה..." ואכן, פאגלין ידע מה הוא סח.

בהחוד מתאר מנחם בגין את הפעולה כפרי יוזמת מיפקדת האירגון הצבאי הר לאומי. בסיפור אין בגין מכנה את עמיתו פאגלין בכינוי-המחתרת המקובל שלו "גידד" - אלא "גיחעון". במקביל למשא ומתן בין שלשת אירגוני-המחתרת התמסר עמיתו פאגלין להמצאת כמה כלי-משמחת, תביעה: מרגמה סדה המופעלת בחשמל, ושהבריטים קראו לה מאוחר יותר 3. מרגמה המזכירה את ה"דוידקה" שנתומה צאה עליידי אנשי ההגנה. כמוכן הוא המציא סדרות של מוקשי-נעילה שלא ניתן להסירם או לפרקם לאחר הרבכתם - מוקשים שנועדו לרוב עבור רכבות-משא. ממש באותה תקופה נלכד עליידי הבריטי טים קצין-המיבצעים של האצ"ל איתן ליבני (כיום חבר-כנסת), ועמיתו פאגלין מונה כמנדט וחבר במיפקדת האצ"ל יחד עם אבהים (חיים לנדא), אמציה (יעקב גרודי סארד), עמיצור (בצלאל סטוליצקי), יהאל (יעקב עמרמי), יצחק (דויד טהורי) והאלי (יעקב תבין), ששוחזרו במהלך המשאומתן בין אירגוני המחתרת מכילאו בקיבוץ עין-החורד. לושם הרבא במהלך ה"סוק".

עם הקמת "תנועת המרי" החל פאגלין מתכנן מיבצעים ושיחות-פעולה עם יצחק ושדה וקצין-המיבצעים של הלח"י. אחרי ת"שבת השחררה" שבמחלבת נעצרו מרי-

ששכנו הדי הפיצוץ, על-מנת להסביר את מטרת פעולתם. הם נתפטו עליידי פטרול בריטי שחיליו חבטו מכות נאמנות ב"שלושת הנערים. תוך שלוש שנים הפך עמיתו פאגלין

משרדית של חברת האחים סטיל הבריטית בתל-אביב. השלושה הכניסו כמה מכדין של פאגלין למישרדי החברה, ואלה הת-פוצצו בזמן המיועד. עמיתו ושני חבריו יצאו להדביק כרוזים שהכינו, עוד קודם

את הדמויות הסיפוריות הטראגיות של המאה העשרים היא דמות הגיבור בספר (ובסרט שנעשה על-פיו) פנונים ואפר של הסופר הספילני יזי אנדווייבסקי, המתאר את מגעו של גיבור המחלת הצעיר, שזמנו תם העליו לשתב למהלך-חיים תקין. אלא שגיבור-המחתרת אינו מסמין לחיים שלמענם לחם, נהגו כמו לא היו דברים בעולם.

תחושה דימה מתעוררת עם מינויו של עמיתו פאגלין כיועץ ראש הממשלה ל-מלחמה בטרור, הוא אמר בשבות שעבר בראיון עיתונאי: "לא הפסקתי להתעניין במיורה - ואני מתמצא היטב כמה שהולך בשטח כיום..."

עמיתו פאגלין נולד בתל-אביב בשנת 1923, בבית מן המעמד הבינוני של אותם הימים. הוא זכה בחינוך המקובל באותה תקופה, והקדיש זמן רב למעבדה קטנה שהקים בבית אביו, בה החל מייצר תרי-כובת אישית של דינאמיט עוד בהיותו בכיתה התמישית בבית-הספר התיכון. בדצמבר 1941, בהיותו כבן 18, עמדו הבריטים להרחיק מתופי הארץ אוניית-מעפלים בשם סטרומה, ובה 769 פליטים יהודים מאירופה. עמיתו פאגלין, שהשי-תויד באותה עת על גדודי-הנער (גד"ע) של ההגנה, עסק יחד עם תלמידים נוספים בהדבקת כרוזים של ההגנה שחוכנם היה: "אם תורחק 'פטרומה' מתופי ארץ-ישראל - תיחלף החרב העיברית מערבה". עוד באותו הלילה הורחקה האוניה, וכונה-הלופי תורכיה. למחרת בבוקר הטילה מיפקדת ההגנה על איתם נערים לשלוף את החרב העיברית, ולגרד בסכיניהם את הכרוזים שהדביקו אמש בדי-עמל.

תחת לגרד את הכרוזים הלך עמיתו פאגלין אל חברו אליהו בית-צורי (ש-מאוחר יותר הצטרף ללח"י ויחד עם אליהו חכים רצח את הלורד מרין) תביקש ממנו לגייסו לאצ"ל.

בתיקופה שבה התגייס פאגלין לאצ"ל נמנע האירגון מפעולה נגד הבריטים, מ-אחר שהוכרז בחשיבות המלחמה של ברי-סניה בגרמניה הנאצית. אלא שמעדה זו לא נראתה לפאגלין ולכמה מתבריו החד-שים באצ"ל. יחד עם שניים מתבריו התליט לפעול על דעת עצמו. מאחר שבאותה תקופה פיתח במעבדה הלימית שלו כדו-חלב מלאים דינאמיט מתוצרת עצמית, הוא תוכנן יחד עם חבריו את פיצוץ

פאגלין (למטה, משמאל) בין חברי מיפקדת אצ"ל